

● Scurtă reîntâlnire cu trei vedete de altădată ● Dialog despre WM și 1-4-2-4 ● 85 de jucători = 131 de goluri! Puțin? Mult? ● Împliniri, deziluzii, cărți de vizită neonorate ● Caruselul aripilor și al semnelor de întrebare la echipa națională

Iată, am ajuns la finele suitei de articole privind comportarea compartimentelor echipelor noastre din Divizia A după cele 10.800 minute de joc din toamnă: sub lupă, de data aceasta, EXTREMELE, jucătorii pe care i-am putea denumi „a-

lergătorii de cursă lungă ai echipelor”, acei jucători ale căror incursiuni spectaculoase electricează tribunele, cei care se furîșează ca niște vulpoi spre buturile adverse.

Așadar, la drum.

COMPARTIMENTELE DIVIZIEI A SUB LUPĂ

ALERGĂTORII DE CURSĂ LUNGĂ: EXTREMELE

DOBAY, BINDEA, BOGDAN — JUCĂTORI LEGENDARI

DE LA NOSTALGIE

LA REALITATE

(SAU DIALOG IMAGINAR)

Da, răspundeam în numărul trecut unui cititor la „Posta redacției”, îl socotim pe Pircălab cea mai bună extremă a țării noastre în ultimii zece ani, cu completarea că această apreciere este valabilă mai ales pentru meciurile jucate acasă. Dar Dobay, Bindea, Bogdan, ca să nu-i amintim decât pe acești trei „mari”, au locul lor bine stabilit în istoria fotbalului românesc și, chiar și acum, după zece de ani de la încheierea activității lor, sint deseori pomeniți de iubitorii fotbalului. De ce? Dobay — „calul”, era vestit pentru calitățile lui fizice, șutul necruțător și setea sa de goluri; Bindea — „Binduț” — o mină de om, bun mai degrabă pentru meseria de... jokeu, se lua la hărță și-i ingenuchia pe cei mai arțăgoși fundași; Bogdan — „pletoșul” — marele dribleur al Giuleștiului, era totodată spaima portarilor. Fiecare avea o personalitate bine marcată și nu puțini erau cei care veneau la arenă să-i vadă pe aceștia în mod special.

Și pentru că cifrele conving cel

mai mult, să facem și noi apel la ele reamintindu-vă, stimați cititori, că Dobay nu numai că a câștigat în patru campionate titlul de golgeter (de trei ori consecutiv) ci deține și recordul absolut al golurilor marcate în epoca dinainte de război a fotbalului nostru: 122; Bindea este autorul a 85 de goluri și în legătură cu el nu este lipsit de importanță să arătăm că în perioada 1933—34, jucînd de nouă ori în echipa națională a marcat 11 goluri; Bogdan, și el golgeter în campionatul 1940—1941, a realizat 79 de puncte fiind al cincilea ca eficacitate.

Edificator, nu?

Și este și mai edificator dacă vă amintim că, după război, doar o singură dată titlul de golgeter a revenit unei extreme: lui Gheorghe Ene II, în campionatul 1958—59, pe vremea cînd juca la Rapid. Restul fotbalistilor care au îmbrăcat tricourile cu nr. 7 și 11 au figurat destul de rar pe locuri onorabile în clasamentul eficacității.

— Bine, bine, ne-ar replica o extremă, dar mai seamănă fotbalul de astăzi cu cel de pe vremea lui Dobay, Bindea sau Bogdan?

Primind provocarea, am riposta: — Esența jocului este aceeași, numai că, al dreptate, fotbalul a evoluat, s-a schimbat și atribuțiile extremei s-au multiplicat: asemenea unui calculator electronic (comparația nu ni se pare deplăsată) extrema trebuie să găsească într-o zecime de secundă soluția optimă din zecile care se oferă. Este, dacă vrei, o bătaie pentru spațiu și timp.

— Într-adevăr, ce spații largi de acțiune aveau Dobay și ceilalți, și cît de greu ne descurcăm noi, azi... Nu uitați, atunci era epoca de aur a atacanților, a fotbalului înțeles numai ofensiv, pe cînd azi este epoca apărătorilor; atunci erau cinci înaintași pe o linie și tot atîta apărători, pe cînd acum atacanții „en titre” sînt patru sau chiar trei și au în fața lor un beton greu de străpuns. Pe vremea lor, Dobay sau Bogdan puteau — cum se spunea — zburda, pe cînd azi, Năsturescu, de pildă, trebuie să treacă de cîteva baraje și să muște pămîntul pentru a ajunge în fața buturilor adverse.

— Ei, iată, aproape că ai ajuns la ceea ce voiam noi să atacăm: acest tur de campionat a relevat o serie de aspecte privind pregătirea tehnică, tactică și fizică a multora dintre colegii tăi de post. Dacă apărătorii s-au perfecționat, în aceeași măsură trebuia să se perfecționeze și atacanții, deci și al aripilor care au datorită să învețe să se demarce cît mai bine, în fața tot mai multor adversari și pe un spațiu tot mai mic. Din acest punct de vedere se pare că numai Pircălab are acest „atu”. Deși în clasamentul celor mai eficace extreme el apare cu numai trei goluri marcate, să nu uităm că Pircălab este autorul moral al multor victorii ale echipei sale.

— Da, dar Pircălab nu vine și înapoi, în ajutorul apărării, așa cum se preconizează astăzi. Nu uitați, extremele, de pildă, la Rapid, au și rolul de cărași, joacă înainte-înăpoi, după cum o cere faza. Apoi, tot mai mult, în sezonul de toamnă, s-a observat tendința „extremei false”. În turul campionatului, Dinamo București i-a folosit ca jucători cu nr. 11 și pe Nunweiler VI și pe Sălceanu, amîndoi, de fapt, jucători de mijlocu terenului; la Politehnica Iași, Vornicu, apărător prin excelență, a apărut pe extrema stîngă; Volmer și Simionas de la Dinamo Bacău au și ei cam aceeași sarcină; Grozea, la Petrolul și Nuțu, la F.C. Argeș, joacă și ei, uneori, mai retrași. Și așa mai putea aduce și alte exemple.

— Toate aceste tendințe sînt salutare. Ele demonstrează că căutările antrenorilor noștri (cu toate că uneori sînt făcute cu scopul de a epata) care se adaptează la evoluția modernă a fotbalului. Pentru că, dacă dumneata ai venit mai în spate, primind deci și alte sarcini, nu uita că obiective în plus față de cele clasice au primit și mijlocașii și chiar apărătorii. Atunci cînd momentul e prielnic ei inițiază contraatacuri și chiar marchează goluri. Îți amintești de englezul Ball, ce muncă uriașă depunea în teren, ce lejer juca balonul în viteză, ce întinșile demonstra? Acum era extremă dreapta, pentru că în clipa următoare să fie... fundaș stînga! Ca să abordezi jocul în asemenea manieră, ai nevoie — lăsînd la o parte tehnica și tactica — de o capacitate de efort care — credem — întrece cu mult pe cea a lui Dobay, Bindea sau Bogdan de acum cîteva decenii.

— Nu vă contrazic! — Și mai e un lucru: nu uita că acum, ca un semn al modernizării fotbalului, al universalizării posturilor, unele extreme au fost folosite atît pe dreapta cît și din stînga.

După cum îți amintești, începutul l-a făcut, acum cîteva ani, Sorin Avram: extremă dreapta „de meserie” a fost selecționat pentru echipa națională ca „stînga-afară”, post pe care a început să joace, apoi, și la club. A venit apoi rîndul lui Lucescu, pentru că acum s-a constatat că excepția a devenit aproape o regulă: Daniel Fae, Rugiubei, Lucaci, Lungu, Caniaro, Opreșan, Grozea, Mol-

„Mister X” al fotbalului nostru: PIRCĂLAB (Dinamo Buc.)

Campionul alergătorilor de cursă lungă: CODREANU (Rapid)

explicația celor (doar) 8 goluri scrise de cei 11 fotbalisti-extremi din Cluj.

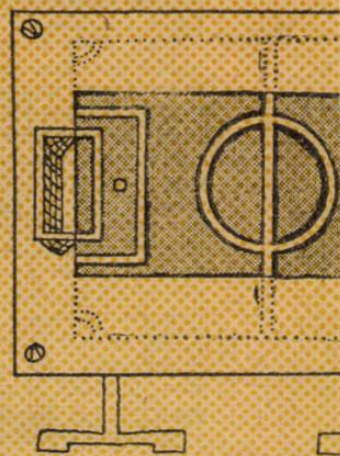
Aceleași „căutări” și la Vagă unde, în afara lui Macavel I, dar pe stînga, pe dreapta au încercați nu mai puțin de șase baliști, cu toate că exista și un specialist: Stănoaie. Numai datorită necesității și a efectului „subțire”, acesta a fost „l” peste noapte ca fundaș și în l” lui au apărut și Știrlogea, și Dăjac, și Dembrovski etc.

Apare, apoi, un lot de echipe cîte 6 jucători folosiți pe dreapta sau pe stînga: Farul, Dinamo, cău, Politehnica Iași, Progresul... care cu caracteristicile proprii, pildă, studenții din Iași, în al celor doi specialiști, Ince IV Goleac, l-au mai folosit pe Codrescu și — de voie, de nevoie pe Cuperman, cu toate că acesta este atacant central. În momentul restrîns, se apela la Vornicu care devenea, de fapt, un al tre mijlocaș. În plus de notat exista „omului de schimb”: Cornel Popcu, cel care, de obicei, înlocuia cel ce nu da satisfacție sau el cel înlocuit. Echipa din Constanța avînd doi specialiști de marcă, Sasu și Kallo, nu l-a avut valid tot timpul celor 15 etape decît primul, cel de al doilea reîntr — după un accident — de-abia final. De remarcat, aici, reprofilarea explozivei Bădea, extrem prin excelență, ca mijlocaș. În sfîrșit, la Dinamo Bacău, remarcăm evoluția bună a lui Daniel I trebuie evidențiată și promovată.

doveanu, Nuțu, Jercan etc. etc., au fost folosiți pe partea pe care a fost nevoie. Cu toate acestea, derulînd, pe cît ne este posibil „filmul” celor 120 de partide din toamnă, ajungem la concluzia că foarte puțini din cei 85 de jucători folosiți ca extreme s-au ridicat la nivelul așteptat, la standardul fotbalului de azi. Kallo, Șchiopu, El Dumitrescu, Goleac, Szilaghi, Opreșan și alții, sînt prototipul jucătorului fără rezistență, care se „stinge” pe măsură ce jocul se scurge, deși nu fac parte din categoria extremelor obișnuite cu mișcarea înainte-înăpoi. Deci, să concluzionăm: dacă în jocul celorlalte compartimente s-a reușit un progres, în schimb în ceea ce privește aripile n-a fost depășită perioada experimentărilor, a tatonărilor. Se simte nevoia ca antrenorii noștri să facă mult mai mult pentru a reconsidera jocul extremelor.

UN ROL, 11 ACTORI
ȘI... 8 GOLURI!

Îndreptînd, de data asta, lupa noastră, spre cei 85 de jucători folosiți ca extreme toamna trecută de echipele noastre din prima divizie (nu au intrat în calcul jucătorii folosiți accidental pe aceste posturi), avem cîteva surprize. De pildă, ați fi crezut că există vreo echipă care să folosească, în cele 15 partide ale turului, 11 fotbalisti pentru posturile cu nr. 7 și nr. 11? Ei bine, aceasta este Universitatea Cluj! Singurul fotbalist care a avut credit, a fost Uifăleanu, folosit 15 etape la rînd ca extremă dreapta. Debutul lui în Divizia A, pentru că acesta socotim că este adevăratul lui debut, a fost făcut cu dreptul și chiar antrenorul reprezentativei noastre, Angelo Niculescu, l-a inclus pe tînărul clujean în lotul reprezentativ ca rezervă pentru postul de extremă dreapta al echipei naționale. Dar să revenim la „U”: pe partea opusă, fluctuații, incertitudini, modificări de la un meci la altul și chiar de la o repriză la alta, după ce titularul Coman, bolnav, a dispărut din echipă după etapa a III-a. Asemenea modificări (sau încercări, cum vreți să le spuneți) erau mai indicate a se face în partidele amicale sau cele școlare, pentru că nu credem că au fost atît de multe accidentări în cît să provoace schimbări neîncetate. Să nu uităm că, în felul acesta, jucătorii mai tineri pot dezarma datorită lipsei de încredere în posibilitățile lor. Poate că aceasta este

Problema extremelor?... S-a n

lui Volmer și Simionas ca extreme stînga (dar mai mult cu sarcini defensive) ca și folosirea lui Dav un adevărat jolly-joker, cînd extmă, cînd fundaș.

Cîte cinci aripi au folosit U.T. (titulari, însă, Șchiopu și Moț), niversitatea Craiova (Martinovic Circumărescu și-au tăiat... par leului), Steaua (Pantea, Tătaru I Creinicănu — de remarcat reverea ultimului pe postul care consacrat după mai bine de un de absență — și-au păstrat în specialitatea), Rapid (în completul lui Codreanu și Năsturescu, mai a în perioada suspendării ultimul

GOLGETERII EXTREMELOR

8 GOLURI: Creinicănu (Steaua), Daniel Ene (Dinamo Bacău).
5 GOLURI: Tătaru II (Steaua), Nuțu și C. Radu (F. C. Argeș), Moț (U.T.A.), Grozea (Petrolul).
4 GOLURI: Codreanu (Rapid), Circumărescu și Niță („U” Craiova), Naidin (Jiul), Sasu (Farul), Harșani (Crișul), Dembrovski (Vagonul).
3 GOLURI: Martinovic („U” Craiova), Goleac (Politehnica), Pircălab și Lucescu (Dinamo București), Lucaci și Szilaghi (A.S.A.), Uifăleanu („U” Cluj), Sueiu (Crișul), Macavel I și Știrlogea (Vagonul).
2 GOLURI: Șchiopu (U.T.A.), Peronescu (Jiul), Ologu (Farul), Oaidă (Progresul), Pantea (Steaua), Bungău („U” Cluj), Năsturescu (Rapid), Harșani (Crișul), Stănoaie (Vagonul).
1 GOL: Ince IV, Cuperman și C. Popescu (Politehnica), Haidu (Dinamo București), Kallo (Farul), Rugiubei, David, Volmer și Simionas (Dinamo Bacău), Lungu (A.S.A.), Opreșan și Moldoveanu (Petrolul), Goia și Tarătungă (Progresul), Coman, Crețu și Oct. Ionescu („U” Cluj), Arnotchi (Vagonul).
(Au fost luate în considerare golurile marcate în meciurile în care acești jucători au jucat ca extreme).

MARTINOVICI („U” Craiova) — 24 carate în Valea Jiului, slabă acoperire pe plaiurile Olteniei

1. U.T.A.		5. JIUL	
1. Petre SCHIOPU, 28.IV.1947	12	1. Marin PERONESCU, 21.IX.1937	12
2. Ilie MOT, 26.V.1946	15	2. Alexandru NAIDIN, 13.IX.1946	15
3. Viorel SIMA, 30.IV.1950	1	6. FARUL	
4. Ladislau BROȘOVESCHI 23.III.1951	2	1. Mircea SASU, 5.X.1939	1
5. Florian DUMITRESCU 21.X.1946	5	2. Alexandru BADEA, 8.III.1938	2
2. „U” CRAIOVA		3. Ion COJOCARU, 4.X.1945	3
1. Florea MARTINOVICI 19.IV.1940	10	4. Tiberiu KALLO, 7.VIII.1943	4
2. Ion CIRCUMĂRESCU, 5.XII.1943	15	5. Ilie OLOGU, 5.II.1943	5
3. Ion NIȚA, 21.II.1948	1	6. Ion ZAMFIR, 6.X.1941	6
4. Iulian BALAN, 15.VII.1949	1	7. DINAMO BACĂU	
5. Ion TACOI, 20.XI.1947	1	1. Daniel ENE, 8.V.1944	1
3. POLITEHNICA		2. Mihai RUGIUBEI, 22.XII.1946	2
1. Corneliu COSTĂCHESCU, 17.X.1946	3	3. Alexandru COMANESCU, 16.V.1943	3
2. Vasile INCE (IV), 2.V.1947	11	4. Constantin DAVID, 21.XI.1941	4
3. Aurelian CUPERMAN, 21.I.1945	3	5. Vasile VOLMER, 17.VII.1948	5
4. Constantin GOLEAC, 25.III.1945	10	6. Vasile SIMIONAS, 16.XI.1950	6
5. Cornel POPESCU, 25.IX.1942	7	8. A.S.A.	
6. Ovidiu VORNICU, 4.V.1938	3	1. Eduard LUCACI, 13.I.1949	1
4. DINAMO BUCUREȘTI		2. Atila CANIARO, 24.V.1951	2
1. Ion PIRCĂLAB, 5.XI.1941	14	3. Ioan SZILAGHI, 18.IV.1943	3
2. Ioan HAIDU, 1.I.1942	14	4. Constantin LUNGU, 28.I.1945	4
3. Mircea LUCESCU, 29.VII.1945	8	9. PETROLUL	
4. Viorel SĂLCEANU 1.III.1946	3	1. Camil OPREȘAN, 15.IX.1947	1
		2. Gheorghe GROZEA, 12.I.1945	2
		3. Costel FLOREA (II), 23.X.1950	3